

Από το εμείς στο εγώ

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)



Πολλά έχουν γραφεί για την ολίσθησή μας από το εμείς στο εγώ. Τη στάση στο εμείς τη ζήσαμε στην Κύπρο από το 1955, όταν ο αγώνας της ΕΟΚΑ κάλεσε όλο τον ελληνικό κυπριακό λαό να είναι έτοιμος ανά πάσα στιγμή για θυσία υλική ή του πολυτιμότερου αγαθού, της ζωής. Ο ηρωισμός που επέδειξαν στο πεδίο της τιμής ο Αυξεντίου, ο Μάτσης και όλοι οι άλλοι, ζώντες και τεθνεώτες, είναι ήδη καταγεγραμμένος στην Ιστορία με το αίμα τους και κατατεθειμένος με τα γραπτά τεκμήρια- επιστολές τους ή με τις ομολογίες των επιζησάντων συντρόφων τους. Το ίδιο ισχύει και για τους οδηγηθέντες στην αγχόνη, από τον Καραολή και Δημητρίου ως τον Ευαγόρα Παλληκαρίδη, ομολογητές της πατριδολατρίας και της αυτοθυσίας, συνειδητά σφάγια στο βωμό της ελευθερίας της πατρίδας.

Στο πεδίο της καθ' ημέραν ζωής η υπέρβαση του εγώ και η προσφορά στο συ έμεινε χαραγμένη σε όσους έζησαν το μεγάλο κατ' οίκον περιορισμό στη Λευκωσία, όταν, μόλις δινόταν άδεια από τους κατακτητές, εισέρχονταν στη Λευκωσία κατάφορτα τα λεωφορεία από τα χωριά να διανέμουν τρόφιμα δωρεάν στους εγκλωβισμένους της Χώρας. Αν θυμηθούμε πως ο Χριστός είπε πως όποιος δεν έδωσε στον αδελφό του τον ελάχιστο φαγητό ή νερό ή δεν τον επισκέφτηκε στη φυλακή, ούτε στον ίδιο το Χριστό δεν πρόσφερε, οδηγούμαστε στο συμπέρασμα πως ο Χριστός βρίσκεται στο πρόσωπο του αδελφού μας του ελαχίστου, άρα όποιος υπερβαίνει το εγώ πλησιάζει περισσότερο το Θεό. Κοινωνικά σκεφτόμενοι, αφού ο άνθρωπος είναι φύσει ον κοινωνικό, χωρίς τον συνάνθρωπο παύει ο ίδιος να είναι άνθρωπος, άρα άνθρωπος ίσον φιλόανθρωπος.

Αυτή τη συνείδηση του εμείς και τη δωρεά στο συ, στον άλλο, αρχίσαμε να την κλωνίζουμε από τον καιρό της ανεξαρτησίας, ύστερα από τη διάψευση του οράματος για ένωση με την Ελλάδα. Ο καθένας άρχισε να ενδιαφέρεται για τα φίτσια, να καταλάβει θέσεις, να προσκολληθεί στο κυβερνών κόμμα, να ανέλθει πατώντας επί πτωμάτων. Το 1963-64 έδωσε για λίγο πάλι την ευκαιρία της ομαδικής προσφοράς: οι φοιτητές εγκαταλείπουν τα έδρανα, οι μαθητές τα θρανία, οι μαγαζάτορες τις δουλειές και σπεύδουν στα χαρακώματα πρωί βράδυ, για το καινούργιο πανηγύρι της πατρίδας – και πάλι όμως ωιμέ.

Στο μεταξύ έκτισαν όσοι έκτισαν τις πολυκατοικίες στην άμμο, ο διχασμός χτύπησε κατακέφαλα όλους, το πραξικόπημα κι η εισβολή ερείπωσαν και ξερίζωσαν, θάβουμε ακόμα λείψανα μαρτύρων, κι έκτοτε ο καθένας στο εγώ του, όση κι αν ήταν η προσπάθεια των κυβερνήσεων να στεγάσουν τους αστέγους. Ο αγώνας για επιβίωση οδήγησε στην έπαρση του εγώ, ηθικές καταπατήθηκαν, αφήσαμε το Θεό, ο συνάνθρωπος ήταν ο αντίπαλος που έπρεπε να τον νικήσουμε ή να τον καταπατήσουμε, να τον εκμεταλλευτούμε, για να αυξήσουμε την περιουσία όσοι είχαμε και δεν χάσαμε, ή για να αποκτήσουμε και πάλι όσοι την χάσαμε. Τα σημάδια ήταν ορατά με γυμνό μάτι, περιοχές άγνωστες ανακάλυψαν χρυσάφι, κι οι πρόσφυγες στους συνοικισμούς, με σπασμένο τον κοινωνικό ιστό δεν ένιωθαν τον οφθαλμόν του πλησίον να τους ελέγχει, όπως τότε στο χωριό, που λειτουργούσαν όλες οι ασφαλιστικές δικλείδες -ιερέας, δάσκαλος, γείτονας- αλλά θεωρούσαν τον άγνωστο γείτονα τον αντίπαλο που έπρεπε να ξεπεράσουν υλικά. Ακόμα κι οι σπουδές των παιδιών απέβλεπαν εν πολλοίς στην επαγγελματική αποκατάσταση και μόνην.

Σήμερα τα φαινόμενα της αλληλοβοήθειας ξανάρθαν στο φως -κακή ώρα- με τα κοινωνικά παντοπωλεία ή τα συσσίτια, όμως το ξεπούλημα της πατρίδας είναι το μέγα μείζον μέγιστο αποδεικτικό στοιχείο της στροφής στο εγώ, στον εγωισμό και στην απομάκρυνση από τον συμπατριώτη, από την πατρίδα και προπάντων από τον Θεό. Παραδίδουμε εν γνώσει μας την πατρίδα ελάσσονα, πουλημένη στον Τούρκο. Η πτωτική πορεία από το εμείς στο εγώ είναι τραγική. Στην αρχαία Ελλάδα θα έλεγαν πως ο από μηχανής Θεός αναμένει την κραυγή μας.

Του Στέλιου Παπαντωνίου

Πηγή: churchofcyprus.org.cy